

A Fővárosi Ítéltábla a Kővári Ügyvédi Iroda (fél címe 1, eljáró ügyvéd: Dr. Kővári Kálmán) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek, az Ormós Ügyvédi Iroda (fél címe 2, eljáró ügyvéd: Dr. Ormós Zoltán) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen névviselési jog megsértése iránt indított perében a Budapest Környéki Törvényszék 2016. január 28. napján meghozott 21.P.20.213/2014/33. számú ítélete ellen az alperes részéről 36. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

Í T É L E T E T :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helyben hagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 15.000 (tizenötezer) forint másodfokú perköltséget és külön felhívásra a Magyar Allamnak 48.000 (negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét megalapozottnak találta. Megállapította, hogy az alperes azzal a magatartásával, hogy 2014. február 3. napját megelőző időponttól 2014. április végéig terjedő időszakban az interneten olyan hirdetést tett közzé a Google AdWords hirdetéskampányban, amelynek kereső címszavába a felperes nevét összekapcsolta a saját nevével megsértette a felperes névviseléshez való jogát. Az alperest a további jogsértéstől eltiltotta.

Kötelezte, hogy saját honlapja nyitóoldalán főcímként, a saját költségén tegye közzé a jogerős ítélet rendelkező részét 3 hónapig.

Fizessen a felperesnek 200.000 forint nem vagyoni kártérítést és 106.000 forint perköltséget. Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította.

Megállapította, hogy mindkét peres fél jogi személy, székhelyük azonos településen és azonos utcában van. Fő gazdasági tevékenységük is azonos: tehergépjárművekhez, kamionokhoz és pótkocsikhoz készítenek és javítanak ponyvákat. A peres felek egymásnak versenytársai, de személyi, tulajdonosi összefonódás nincs közöttük, többségi vagy jelentős befolyás nem áll fenn.

A felperes korábbi alapítású cég, a tevékenységi körével érintett gazdasági szereplők között ismertebb cég az alperesnél.

A felperes 2014. február 3-án észlelte, hogy az alperes a felperes nevét felhasználva hirdeti

szolgáltatásait az interneten egy Google AdWords kampányon belül oly módon, hogy a felperes nevét összekapcsolja a saját nevével és domainnévként saját honlapcímét adta meg a következőképp: „... ponyva - ...ponyva.hu www....ponyva.hu/ Megbízhatóság, tartósság mindenek felett a ... Ponyvánál! Járműponyvák - Sátrak és mobilsátrak - Egyedi ponyvák - Ponyva garázs ..., telefonszám.”

A Google AdWords kampány fizetett hirdetésekkel kezel, meghatározott szavakat és hirdetési szöveget díj ellenében a keresések úgynevezett találati listáinak elejére helyez, illetve kiemelt hirdetésként közvetít az internethasználók felé. Ezekre a linkekre rákattintva jelenik meg a kialakított teljes reklámszöveg a domainnévvel jelzett web-felületen.

Az alperes hirdetése 2014. április hónapban még az eredeti módon és eredeti szöveggel volt látható a Google hirdetési között.

Rögzítette, hogy a felperes módosított keresetében személyiségi joga megsértésére hivatkozva kérte a jogsértés megállapítását, a jövőbeli jogsértéstől való eltiltást, méltányos elégtételadásra kötelezést a jogsértés módján és terjedelmében meghatározott nyilatkozat formájában, továbbá 500.000 forint nem vagyoni kárigényt terjesztett elő az alperessel szemben. Követelését arra alapította, hogy a két cég nevének összekapcsolása sérti a felperes névviselési jogát, a hirdetés megteveszti vagy megtevesztheti a fogyasztókat tisztességtelen piaci magatartás tanúsítva. Előadta, hogy az alperesi magatartás kifejezetten üzleti reklám célból valósult meg, így kívánta az alperes a felperes által már elért üzleti pozíciót a maga javára felhasználni. Állította, hogy a hirdetést csak az alperes megbízottja vagy dolgozója tudta feladni, a hirdetési felület kitöltése csak így vihető végbe. Az összecszerűség tekintetében kérte figyelembe venni, hogy az interneten, tehát nagy nyilvánosság előtt jelent meg a hirdetés, 2-3 hónapig közvetlenül volt elérhető, később pedig szintén megtekinthető volt legalább az alperes honlapján. A hátrány körében, módosított nyilatkozatában, kérte figyelembe venni a Pp. 163. § (3) bekezdése alapján azt, hogy a keletkezett hátrány köztudomású tényként értékelhető.

Az alperes a kereset elutasítását kérte, perköltségigénye volt. Vitatta, hogy maga készítette vagy rendelte meg a hirdetést. Hivatkozott arra, hogy az Európai Unió Bírósága (EUB) kifejtette, hogy a hirdetés szövegében nem szabad a versenytársat feltüntetni, de magában a kereső motorban nem tilos azt kérni, hogy a vezérszóra keresés esetében feltüntetésre kerüljön a versenytárs is. A Google keresésénél csak a védjegyek élveznek védelmet, a felperes neve védjegytalanom alatt nem áll, illetve ezt nem igazolta a felperes. Álláspontja az volt, hogy a névviselési jogot nem sértette meg, mert a hirdetés szövegében nem tüntette fel a felperes nevét. Álláspontja szerint, a felperes nem tett eleget a bizonyítási kötelezettségének, hiszen nem bizonyította, hogy az alperes használta a felperes nevét, nem igazolta az alperes érdekkörébe tartozó e-mail címről való hirdetésfeladást, de azt sem, hogy huzamosabb ideig elérhető volt a hirdetés.

Az elsőfokú bíróság megítélése szerint a cégnév a jogi entitás esetében ugyanazt a szerepet tölti be, mint a természetes személy számára a családi és utónév: magát másoktól elkülönítésre alkalmas módon megjelölje és ennél fogva biztosítsa, a kizárólagos felismerését. A cégnévnek, azon belül is a vezérszónak (rövid névváltozat), komoly gazdasági szerepe van, hiszen elősegíti a többi cégtől való könnyebb megkülönböztetést, utalhat a cég tevékenységére vagy valamely előnyös jellemzőjére és alkalmas lehet a cég iránti érdeklődés felkeltésére. A cégnév (vezérszó) tehát reklám és marketing szempontból is jelentős, nemcsak gazdasági-üzleti szempontból.

A felperest ért sérelem bekövetkeztének megállapíthatóságához vizsgálta az elsőfokú bíróság, hogy

ki adta vagy adhatta fel a hirdetést. Erre vonatkozó dokumentum nem állt rendelkezésre ezért az elsőfokú bíróság abból indult ki, hogy a reklámozás önmagában is az alperes érdekkörébe esett. Az az eset ugyanis, hogy az alperestől teljesen független és érdektelen személy a saját kedvtelésére és saját költségére más javára finanszírozzon reklámot, a gazdasági életben nem jellemző magatartás. A mindennapi tapasztalat szerint az ilyen hirdetéseket az alperes valamely alkalmazottja, vagy vezető tisztségviselője készíthette el, vagy pedig az alperes megbízott valamely személyt annak elvégzésére. Mindkét esetben fennáll az alperes helytállási kötelezettsége betudással. A munkavállaló munkakörében, vezetői utasításra járt el, ezért helyette a munkáltató felel a jogsértésért, ugyan úgy, mint a vezető tisztségviselőért, aki szintén az alperes érdekében járt el. Hivatkozott az indokolás e körben a Ptk. 348. § és a 2012. évi I. törvény (Munka törvénykönyve) rendelkezéseire. Mindennek alapján sürgősen tartotta annak bizonyítását, hogy ténylegesen ki végezte a hirdetés feladását, és milyen IP címről tette azt, mert az alperesnek e személlyel bizonyosan olyan jogviszonya állt fenn, amelyért helytállni tartozik a felperes felé.

Megállapította, hogy a perben alkalmazandó 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 77. § (1) és (4) bekezdései nem tartalmazzák a névviselési jog megsértésének taxatív felsorolását, utalt annak lehetséges módjai tekintetében a BDT 2014.3148. döntésben kifejtettekre. A perbeli esetben a felperes névviselési joga sérült azzal, hogy az alperes a felperes nevéhez a saját nevét jogtalanul, megtevesztő módon társította. Olyan engedélyt nem mutatott fel, ami szerint ehhez a felperes hozzájárult volna. A két cégnév összekapcsolt feltüntetése és annak az interneten való megjelenítése jogi értelemben a felperes saját nevének alperes általi használatának minősül, amely magatartás személyiségi jogot sértő visszaélés.

Az alperes által felhívott, egyesített ügyben hozott EuB döntés a jelen perben nem volt értékelhető, a perbeli helyzet jogi minősítésére nem adott szempontokat. A felhívott jogeset a védjeggyel azonos megjelölés reklámbeli felhasználásával foglalkozott, az alperes pedig maga nyilatkozott úgy, hogy a felperes neve nem minősül védjegynek.

Ezen logika mentén haladva a jelen esetben az alperes a felperes nevét használta hirdetési vezérszónak, a maga nevét pedig úgy kapcsolta hozzá, hogy azt a látszatot keltette, miszerint a felperes web-lapja, domain neve a „....hu” lenne. A perbeli adatok szerint azonban a www....hu domain név az alpereshez tartozik. A reklám szerkezetéből nem ismerhető fel azonnal, vagy csak kisebb nehézség árán, hogy a hirdetés nem a felperestől származik, hanem harmadik személytől.

A jogsértés miatt alkalmazandó jogkövetkezmények tárgyában idézte a Ptk. 84. § (1) bekezdését, a felperes által igényelt objektív jogkövetkezményeket indokoltan tartotta. Az elégtétel adás módjáról e kérelemről eltérően határozott, figyelemmel a honlapon történő közzététel sajátosságaira.

A felperes által igényelt 500.000 forint nem vagyoni kártérítés összegét eltúlzottnak tartotta, mert a hasonló jogsértések terén a köztudomású tényként bekövetkezett hátrány orvoslására a kialakult bírói gyakorlat ennél alacsonyabb összeget tart elégségesnek, a felperes pedig egyéb hátrányt nem igazolt.

A perköltség viseléséről az alperes lényegi pernyertességére tekintettel a Pp. 81. § (2) bekezdése alapján határozott.

Az ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, melyben kérte, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet változtassa meg, mert a felperes bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget az eljárás során. Hitelt érdemlően nem tudta bizonyítani, hogy a felperes nevét is tartalmazó

reklámszöveget az alperes vagy az érdekkörében eljáró személy helyezte el a hirdetési oldalon. A felperes által csatolt dokumentumok e körben kétségesek. Az ugyancsak a felperes által csatolt és a hirdetés feladásának menetét érzékeltető folyamatleírás nem zárja ki, hogy a perbeli tevékenységet olyan harmadik személy végezze el, akire az alperesnek nincs ráhatása. Másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését kérte amennyiben a felperes további bizonyítást ajánlana fel.

A felperes ellenkérelmében az ítélet helybenhagyását kérte. Hivatkozott arra, hogy az általa csatolt dokumentumok hitelességére vonatkozó aggályait az alperes már az elsőfokú eljárás során is előadta, annak a bíróság saját tapasztalata miatt nem adott helyt, hiszen maga is meggyőződött a perbeli hirdetésről. A per során a Google megkeresésére azért került sor, hogy a hirdetés időtartama, kezdőidőpontja megállapíthatóvá váljon állapítani, illetve a megtekintők száma igazolást nyerjen. Erre alapvetően a kár összegének megállapítása miatt lett volna szükség. Ennek eredménytelensége a kereset jogalapját nem érintette. Rámutatott arra, hogy az alperes a per során nem vitatta azt, hogy a felperes nevét használta. Annak az esélye, hogy az alperes érdekkörén kívül eső személy helyezze el a perbeli hirdetést, a nullához közelít.

A felperes fellebbezése megalapozatlan.

Az elsőfokú bíróság a tényállást teljes körűen, helyesen állapította meg, helyesen rögzítette a per elbírálása szempontjából releváns jogszabályokat is. A másodfokú bíróság döntésével, illetve indokaival is egyetértett, ezért az elsőfokú ítéletet a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az alperes fellebbezésében kifejtettekkel nem értett egyet. Az elsőfokú bíróság eljárási szabályt nem sértett, hivatalos tudomásáról a feleket a Pp. 163. § (3) bekezdése alapján tájékoztatta, a bizonyítási teher kérdésében a Pp. 3. § (3) bekezdése alapján helyes tájékoztatást adott.

Alaptalan a fellebbezés arra vonatkozóan is, hogy a felperes állítását nem bizonyította. Azt az alperes sem vitatta, hogy a felperes névviseléshez fűződő joga sérült névének engedély nélküli felhasználásával, csupán azt állította, hogy ebben cselekvősege nincs. A felperes az eljárás során csatolta azt a levelet, amit az alperes a jogsértő tevékenység abbahagyására vonatkozó felperesi felszólításra válaszolt. Ebben az alperes arról tájékoztatta a felperest, hogy kifogásukról értesítették a Google AdWords hirdetés kezelő céget és kivizsgálják az ügyet. Az alperes 6. sorszámú előkészítő iratában úgy nyilatkozott, hogy a cég a kivizsgálást elvégezte „az alperes törölte a kereső szavai közül a „...-Ponyva” kifejezést, ezzel is bizonyítva, hogy nem kívánt jogsértő lenni magatartásával”.

Abból, hogy a törlésről az alperes maga intézkedett, a hirdetés elhelyezésére vonatkozó dokumentumokra is figyelemmel okszerűen következik, hogy annak elhelyezésében is az alperes játszott szerepet. Ezt támasztja alá a Google Ireland Limited Reklámozási Program Szerződése is. A szerződés a Google és az Ügyfél között jön létre. Reklámozó az a személy akinek reklámját az Ügyfél elhelyezi. Annak visszavonására bármelyik fél jogosult. Ezt az Ügyfél online módon Ügyfélfiókján keresztül, vagy e-mail útján teheti meg. Mindez azt igazolja, hogy a reklám visszavonására a Google-n kívül az Ügyfél, azaz a reklámot elhelyező személy jogosult, ez pedig a perbeli esetben az alperes, hiszen nyilatkozata szerint maga törölte azt.

Ezen túlmenően a reklám technikájából adódik, hogy annak jogszerűségéért az felel akinek érdekét az szolgálja, ezért annak vizsgálata szükségtelen volt, hogy személy szerint ki működött közre annak elhelyezésében.

Az az alperesi felvetés, hogy technikailag nem kizárt, hogy az érdekkörén kívül álló személy is

elhelyezhette a perbeli reklámot, egyéb alperesi előadás és bizonyíték nélkül súlytalan. Ez az elgondolás nem eredményezheti a felperesi kereset bizonyítatlanságát az egyéb rendelkezésre álló bizonyítékok tükrében.

Az alperes fellebbezése mindössze a felperesi bizonyítás hiányára vonatkozott ezért a bíróság ebben a körben vizsgálta felül az elsőfokú ítéletet, annak egyéb megállapításait nem érintette, azokat teljes egészében elfogadta és osztotta. Az elsőfokú bíróság helyesen következtetett a felperes névviselési jogának megsértésére a Ptk. 77. § (1) és (4) bekezdésében foglaltak alapján.

Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért köteles a felperesnek a másodfokú eljárásban felmerült és a Pp. 239. §-nak utaló szabálya, valamint a Pp. 78. § (1) bekezdés alapján, az ügyvédi munkadíjból álló perköltségét megfizetni, melynek mértékét a bíróság a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésének a) pontja, (5) bekezdése és 4/A. § (1) bekezdése alapján állapította meg.

A le nem rótt illeték viseléséről a másodfokú bíróság a 6/1986. (VI. 26.) IM. rendelet 13. § (2) bekezdése alapján határozott.

Budapest, 2016. június 22.

dr. Kisbán Tamás s.k.
a tanács elnöke

dr. Kovaliczky Ágota s.k.
előadó bíró

dr. Istenes Attila s.k.
bíró